

Arrest

nr. 337 251 van 5 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd bij aankomst vanuit Liberia op 4 oktober 2025 in de nationale luchthaven tegengehouden aan de grens door de luchtvaartpolitie wegens het bezit van een vals paspoort en het niet beschikken over de nodige documenten voor toegang tot en verblijf op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker, die bij aankomst verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') gehoord in het gesloten centrum Caricole op 28 oktober 2025 via videoconferentie bijgestaan door een tolk Pashtu. Zijn advocaat was aanwezig vanaf 14.30 uur tot het einde van het persoonlijk onderhoud.

1.4. Op 14 november 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, en bent u een soennitische moslim en Pachtoun van origine. U bent ongehuwd. U werd geboren in Gardez (provincie Paktia), maar verhuisde als kind met uw ouders en zus naar Kaboel. Daar heeft u steeds gewoond in de wijk K. S.. U rondde uw middelbaar af en begon in het jaar 1400 (2021-2022) met studies geneeskunde aan de Universiteit van Kaboel. U hield daarnaast een apotheek open in de bazaar. In uw vrije tijd was u trainer bij een worstelclub.

Sinds de machtsovername werd u dikwijls tegengehouden door de taliban, zowel op straat als op uw universiteit, om uw kledij en gsm te controleren. Indien u bijvoorbeeld een broek droeg of bleek dat u Tiktok gebruikte, sloegen zij u. In de zomer van 1402 (2023), toen u in uw 4de semester zat, had u op de universiteit een discussie met een docent die op zijn beurt ook bij de taliban hoorde. De aanleiding was dat u geen islamitische kledij droeg. Hij las uw gsm uit en vond Whatsapp-conversaties met vrouwen (uw tantes) en verwijzingen naar boeken over het katholicisme en jodendom. De docent droeg u op om uw excuses aan te bieden, maar u weigerde dit. Hij sloeg u, maakte uw gsm kapot en dreigde ermee klacht te zullen indienen. Onderweg naar huis werd u nogmaals geslagen door een groep onbekenden in talibanuniform. U liep zware verwondingen op en lag ruim twee weken in coma in het ziekenhuis. Nadien ging u op aanraden van uw vader niet meer naar de universiteit. U ging wel nog naar uw worstelclub maar ook daar werd u lastiggevallen door de taliban. Ze maakten een probleem van de outfits, omdat de benen daarin ontbloot waren, en sloegen u hierom. In diezelfde periode werd uw eigen worsteltrainer door de taliban vermoord, met als motief dat hij vrouwen liet trainen in de club.

Hierop volgend stopte u met worstelen en was u enkel nog bezig met uw apotheek. Ook daar kreeg u echter bezoek van de taliban. Telkens wanneer ze kwamen verboden ze u iets anders om te verkopen, zoals condooms, anticonceptiepillen of medische alcohol. Hun laatste bezoek vond plaats in de herfst van 1403 (2024). De talibanleden maakten toen uw raam kapot en sloegen u, onder meer omdat u geen baard droeg. Ze ontvoerden u, brachten u naar het Ministerie van Landbouw en hielden u daar gevangen. U bleef er gedurende twee nachten. Een medewerker herkende u van in de moskee in uw wijk. Hij bracht u water en brood, en leende u zijn gsm uit om naar uw vader te bellen. Uw vader kwam vervolgens samen met de mawlawi en enkele moskeegangers tot bij het Ministerie, en slaagden erin u vrij te pleiten bij de taliban. Ze stelden de voorwaarde dat u zich in het vervolg moest aanpassen. Dit hele incident deed u besluiten dat u niet meer in Afghanistan wilde zijn. U bleef nog zo'n twee weken thuis en verliet daarna, eind 2024, het land.

U reisde eerst over land naar Iran. Dit gebeurde op legale wijze, via een medisch visum in uw Afghaans paspoort. U verbleef 3 à 4 maanden in Iran en kreeg er medische verzorging vanwege de verwondingen die u tijdens uw ontvoering had opgelopen. Met behulp van smokkelaars, geregeld door uw vader, nam u vanuit Iran het vliegtuig naar Guinee en bleef u sinds 1,5 à 2 maanden. Vervolgens ging u naar Gambia, waar u 6 à 7 maanden bent gebleven, om daarna naar Liberia door te reizen. Daar werd uw Afghaans paspoort ingehouden door een van uw smokkelaars en kreeg u in ruil een vals Colombiaans paspoort. Op 3 oktober 2025, na een verblijf van ruim één maand in Liberia, reisde u met het vliegtuig naar België.

U kwam op 4 oktober 2025 aan in Brussel-Zaventem. Bij aankomst werd u onderschept door de luchtvaartpolitie vanwege het valse paspoort en een gebrek aan Belgische verblijfsdocumenten. U verklaarde op dat ogenblik dat u een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) registreerde dit verzoek en nam een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, waarna u werd overgebracht naar het gesloten transitcentrum Caricole.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u dezelfde problemen met de taliban zal kennen als voorheen.

Ter staving van uw verklaringen liet u de volgende documenten overmaken: de titelpagina van uw paspoort, uw elektronische taskara, een Engelse vertaling van uw geboorteakte alsook Engelse vertalingen van documenten betreffende uw middelbare school en universiteit. De stukken betreffen allen kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u in het verleden psychologische problemen had, met name een depressie waarvoor u in behandeling was in Afghanistan en de landen waar u doorreisde. In het gesloten centrum had u ook een doktersconsult waarbij u medicatie kreeg voor uw maag, om te kalmeren en om te kunnen slapen. U beaamt

dat het op dit moment beter gesteld is met uw toestand. U voelt u zich goed en heeft geen klachten meer die een invloed zouden hebben op uw persoonlijk onderhoud. Wel zouden er dingen 'weggefallen' zijn uit uw hoofd waardoor u zich bepaalde zaken niet meer kan herinneren (CGVS p.3-4).

Het Commissariaat-generaal (CGVS) merkt in dit verband op dat deze psychologische problemen louter gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen. U heeft geen enkel medisch document of attest ingediend hoewel u hiernaar gevraagd werd en er u voldoende tijd werd geboden om deze over te maken (CGVS p.23). Er kan dan ook niet op objectieve wijze worden vastgesteld dat u werkelijk aan een depressie hebt geleden, laat staan dat u tot op heden last zou hebben van ernstige geheugenproblemen. U toont niet aan dat er bij u een diepgaand psychologisch en/ of cognitief onderzoek heeft plaatsgevonden dat tot deze conclusie heeft geleid. Verder blijkt uit uw notities dat u goed bij machte was om vragen te beantwoorden over uw achtergrond in Afghanistan en om op een functionele en accurate manier uw voorgehouden problemen en vrees in uit de doeken te doen. Uw onderhoud verliep in normale en rustige omstandigheden. Naast de gebruikelijke pauze in het midden van het gesprek, bleek u geen nood te hebben aan bijkomende pauzes hoewel deze werden aangeboden (CGVS p.4, p.14). Op geen enkel ogenblik stokte u, noch diende u aan te geven dat het voor u niet meer ging.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) voegt hieraan toe dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen elementen of omstandigheden kenbaar maakte die uw procedure zouden belemmeren of specifieke procedurele noden zouden rechtvaardigen (zie vragenlijst en beoordeling 'BPN' DVZ).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van de luchtvaartpolitie blijkt dat u België bent binnen gereisd met een Colombiaans paspoort dat toebehoort aan een andere persoon (zie administratief dossier; zie ook CGVS p.5, p.22). Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na uw persoonlijk onderhoud moet worden besloten dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève heeft, noch loopt u een reëel risico op het lijden van ernstige schade cf. het gestelde in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart vooreerst dat u vaak door de taliban werd lastiggevallen en geslagen vanwege hun voorschriften inzake kledij en sociale media. Dit gebeurde zowel op straat, in uw worstelclub als op de universiteit; en het begon enkele maanden na de machtsvername (CGVS p.12, p.15). Dit komt overeen met het einde van 2021. Als u dermate vaak werd lastiggevallen, en er hierbij zelfs fysiek geweld aan te pas kwam, kan worden afgevraagd waarom u pas eind 2024, maar liefst drie jaar later, Afghanistan heeft verlaten (DVZ-verklaring, vraag 33). U beweert immers tegelijkertijd dat u vrienden en klasgenoten had die reeds na de regimewissel vertrokken zijn uit onvrede met het beleid (CGVS p.12). U moet toen voldoende financiële middelen hebben gehad om dit ook te doen daar uw vader, een PhD, steeds als anesthesist en pediater gewerkt heeft en hij in 2024 ook uw reizen naar Iran en Afrikaanse landen kon bekostigen (CGVS p.9, p.23). Bovendien bleek het in de periode van uw uiteindelijke vertrek mogelijk om bij de taliban-overheid een taskara en paspoort aan te vragen, en via een legale grenspost het land uit te reizen (CGVS p.22; map 'documenten'). Waarom u niet veel eerder vertrokken bent, is dan ook niet duidelijk. Dit doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw aanvaringen met de taliban.

Deze vraag rijst ook bij uw laatste incident op de universiteit, waarbij u naar eigen zeggen geslagen werd door een docent en een groep onbekende mannen vanwege uw kledij en telefooninhoud (CGVS p.12-13). Ook hierna bleef u nog zo'n anderhalf jaar in Afghanistan wonen.

Dat u toen wel dacht om te vertrekken maar uw vader u probeerde sterk te houden door te zeggen dat het 'slechts een klein dingetje' was, is weinig aannemelijk (CGVS p.16). U verklaart immers dat u die dag bewusteloos geslagen werd, tal van verwondingen opliep en hierdoor bijna twee weken in coma lag in het ziekenhuis (CGVS p.13). Eerder mag worden verwacht dat uw vader zijn bezorgdheid zou uitdrukken naar u toe en hij u toen al het land zou uitsturen. Dat u in de plaats daarvan verder werkte in uw apotheek in Kaboel (mede op aanraden van uw vader), en hier medicatie en producten verkocht waarvan u wist dat de taliban er een probleem van kon maken, is zeer opmerkelijk. Zoals eerder reeds aangestipt diende u trouwens geen enkele documenten in ter staving van uw ziekenhuisopname en coma waardoor u niet verder komt dan blote beweringen.

Hierbij kan worden toegevoegd dat uw verklaringen over dit laatste incident met uw docent niet volledig consistent zijn. Zo verklaarde u voor de DVZ dat jullie discussie die dag ontsprong aan het feit dat u geen baard droeg (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Voor het CGVS verklaart u evenwel dat dat kwam omdat u een broek en T-shirt aanhad (in plaats van islamitische kledij) en er correspondentie met vrouwen in uw gsm stond (CGVS p.12-13). Gevraagd of uw docent u buiten uw kledij om andere redenen aansprak, of nog iets anders zei over uw uiterlijk, zegt u vreemd genoeg niets meer over uw baarddracht (CGVS p.15-16). Ook stelde u voor de DVZ dat u door 5 à 6 daders werd aangevallen op straat (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), terwijl u het op uw persoonlijk onderhoud heeft over 4 à 5 personen (CGVS p.16). Het is voorts opvallend dat u aangeeft dat uw docent ermee dreigde een klacht tegen u te zullen indienen (CGVS p.13). Gevraagd of de taliban u dan ooit voor de rechtbank had gedaagd, antwoordt u namelijk van niet (CGVS p.15). Dit zou nochtans te verwachten zijn, zeker als u eerder al herhaaldelijk (volgens hen) de zeden had geschonden op de universiteit.

Aan uw problemen in de apotheek, en uw ontvoering daarop volgend, kan ook geen geloof worden gehecht. Om te beginnen dient u ook hiervan geen documentaire stukken in, zoals bijvoorbeeld registratiedocumenten van uw apotheek of aankoopbewijzen van de anticonceptiemiddelen (condooms en pillen) die u naar eigen zeggen verkocht. Nochtans geeft u aan het CGVS wel aan dat u aan dergelijke stukken moet kunnen geraken (CGVS p.18). Dat u überhaupt een apotheek had, staat derhalve al niet vast. U heeft bovendien opvallend weinig kennis van zaken. Zo kunt u desgevraagd niet zeggen van welk materiaal condooms gemaakt zijn en stelt u aanvankelijk dat deze van plastic zijn (CGVS p.18). Nochtans is het algemeen geweten dat condooms uit latex bestaan. Van anticonceptiepillen kunt u weliswaar een merknaam opnoemen doch doorgevraagd naar de werkzame stoffen en de verschillende soorten binnen deze pillen, moet u het antwoord ook schuldig blijven (CGVS p.18-19). Dit is zeer merkwaardig voor een student geneeskunde en apotheker. Zeker aangezien anticonceptie in het conservatiefreligieuze Afghanistan een gevoelig thema moet zijn waarvan mag worden verondersteld dat u in alle discretie uitleg kon verstrekken aan uw patiënten.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de talibanbezoeken niet coherent. Gevraagd waar in uw apotheek u de anticonceptie stockeerde, antwoordt u dat het in dezelfde kast lag samen met de andere medicatie die u verkocht (CGVS p.18). Naar eigen zeggen was het ook wettelijk toegelaten om dat te verkopen. "Dat was officieel en op een vrije manier", zo stelt u (CGVS p.17). Vanaf dat de taliban u kwam zeggen dat u geen anticonceptie meer mocht verkopen en zij u hierom sloegen, verborg u het in een andere kast en bleef u het meegeven aan patiënten op doktersvoorschrift (CGVS p.19). Hieruit volgt dus dat u, na het verbod van de taliban, bleef condooms en anticonceptie doorverkopen. Dat u het aandurfde om dit te doen is weinig plausibel, zeker gelet op uw eerdere beweerde problemen met hen (i.e. herhaaldelijke slagen en een ziekenhuisopname met coma). Bij verdere bevraging geeft u echter een andere versie van de feiten. Zo zou u na hun verbod en slagen, en reeds een tijdje voor uw ontvoering, gestopt zijn met anticonceptie te verkopen "want ik wist dat als ik er niet mee stopte dat een groot risico kon zijn voor mij" (CGVS p.21). Dit alles terzijde, rijst ook de vraag waarom de taliban u verbood de voornoemde middelen te verkopen, en later ook een probleem maakte van zaken zoals ontsmettingsalcohol, terwijl andere apotheken in de buurt dat volgens u wel mochten blijven verkopen (CGVS p.19). Gevraagd of u zelf een vermoeden heeft naar de reden hierachter, kunt u geen antwoord geven (CGVS p.19). Nochtans mag worden van uit gegaan dat de taliban u dit kenbaar hadden gemaakt en dat ze u, in geval van een gepercipieerd misdrijf of schennis van de zeden, officieel en met een duidelijke aanleiding zouden aanklagen.

Wat betreft uw ontvoering volgend op het laatste talibanbezoek aan uw apotheek, is het vreemd dat u stelt dat u naar het Ministerie van Landbouw werd gebracht maar desgevraagd niet kunt zeggen waar of op welke plek daarbinnen u werd vastgehouden. Uw ogen waren namelijk bedekt (CGVS p.19). Voor de DVZ liet u nochtans duidelijk optekenen dat u in de kelder van het Ministerie werd ondergebracht (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Alweer weinig consistente verklaringen dus.

Helemaal frappant is echter dat u beschrijft dat een talibanlid dat daar werkte u had herkend, en hij u daarom voedde en zijn gsm gaf zodat u uw vader kon contacteren (CGVS p.13-14). U moet gissen van waar u deze man herkende ("hij moet mij gezien hebben in mijn apotheek of in de moskee") en zijn naam kunt u zich naar eigen zeggen niet herinneren (CGVS p.20). Dergelijke gang van zaken is bezwaarlijk geloofwaardig te noemen. Logischerwijze zou hij u niet zomaar te hulp schieten louter op basis van een vage kennis. Het gaat hier immers om een lid van de taliban, een groepering alom bekend om zijn harde en meedogenloze optreden. Het is evenmin geloofwaardig dat de taliban u kort daarna heeft vrijgelaten. U poneert dat uw vader tot bij het Ministerie was gekomen samen met de mawlawi, en dat deze laatste heeft gepleit dat u een goede persoon was die altijd zijn gebeden doet. Om die reden mocht u op borg beschikken (CGVS p.14, p.21). Dat de taliban op dit pleidooi inging, ligt totaal niet in lijn met uw eerdere beweerde problemen. Per slot van rekening zouden ze u herhaaldelijk hebben geslagen omdat u geen religieuze kledij droeg, verwijzingen naar

andere religies in uw gsm had staan en hun (religieus-geïnspireerde) regels rond conceptie niet volgde (CGVS

p.12-14). Er mag worden verwacht –en hier herhaalt het CGVS zich– dat de taliban u gerechtelijk zou vervolgen en dat, als ze u reeds hadden opgepakt, u in tussentijd in hechtenis zou worden gehouden. Het is overigens opmerkelijk dat u dit pleidooi en deze borgvoorwaarde niet vermeldde bij DVZ. Toen verklaarde u namelijk dat u niet weet wat uw vader heeft moeten doen om u vrij te krijgen, en of hij daar al dan niet voor moest betalen (CGVS-verklaring, vraag 3.5). Dit houdt op zijn beurt ook geen steek, daar dit naar alle logica onderwerpen zijn die u na uw vrijlating moet hebben besproken met uw vader.

Er kan eveneens worden herhaald dat u tijdens het talibanbewind en ondanks al uw voorgehouden problemen, erin slaagde om een paspoort en taskara te laten aanmaken. Deze werden afgegeven op, respectievelijk, 20 januari 2024 en 12 januari 2025 (zie map 'documenten'). Het werd u ook toegestaan om via een legale grenspost het land uit reizen (CGVS p.22). Dit alles bevestigt het bedrieglijke karakter van uw relaas en toont aan dat de taliban in werkelijkheid niet van plan is om u bij terugkeer te vervolgen.

Als laatste wenst het CGVS nog in te gaan op uw reisweg voorafgaand aan uw aankomst in België. Enerzijds zijn uw verklaringen zijn opvallend vaag. Zo beschrijft u dat u na uw vertrek uit Afghanistan meerdere maanden in Iran verbleef op basis van een medisch visum, om vervolgens door te reizen naar Guinee, Gambia en Liberia. Ook daar bleef u telkens ettelijke maanden (CGVS p.22-23). Gevraagd waarom u in deze landen bent gebleven, meent u dat u hierover niets kunt zeggen en verschuilt u zich achter het gegeven dat deze hele reisweg in de handen van uw smokkelaars lag. Zelfs als dit geval was, mag echter worden verwacht dat u hierover toch iets van informatie kreeg via de smokkelaars of via uw vader (die de reis had geregeld). U was immers degene die telkens de grens naar het volgende land moest oversteken, waarbij mogelijks controles en ondervragingen aan te pas kwamen. Op de vraag waar u zich zoal mee bezig hield tijdens uw lange verblijven in Guinee, Gambia en Liberia, bent u wederom zeer vaag. "Gewoon, ik was in de kamer en ik had niets te doen. Ik deed mijn gebeden en ik was aan het wachten wanneer ik naar Europa kon vliegen". Vervolgens herhaalt u "Ik kwam niet naar buiten, ik was altijd in mijn kamer" (CGVS p.23). Dergelijke ontwijkende antwoorden kunnen geenszins overtuigen en doen vermoeden dat u informatie over uw werkelijke reismotieven naar deze Afrikaanse landen, achterhoudt. Dit blijkt ook uit uw bewering dat u tijdens al die maanden nooit onderzocht had of er een mogelijkheid was tot asiel (CGVS p.23). Hoe dan ook is het allerm minst duidelijk waarom u voor langere tijd in deze landen bleef en u bijvoorbeeld niet eerder doorgereisd bent naar Europa. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hiermee ondermijnd. Dat u geen zeggenschap had in uw reizen vanwege de smokkelaar, biedt geen afdoende verklaring. Aan de andere kant heeft CGVS trouwens enkel objectief zicht op de laatste maand voor uw aankomst in België. U stelt dat u in het laatste land, Liberia, het valse Colombiaanse paspoort van de smokkelaar kreeg (CGVS p.5). In dat paspoort, waarvan er zich een kopie in uw administratief dossier bevindt, is de vroegste inreisstempel gedateerd op 1 september 2025 (zie 'grensverslag' luchtvaartpolitie). Er werd u daarom tweemaal uitdrukkelijk gevraagd om ook kopieën van alle pagina's van uw Afghaans paspoort aan het CGVS over te maken (CGVS p.5-6, p.24). Hoewel u beweerde dat u dit ging doen, stuurde u uiteindelijk enkel de titelpagina door zonder de pagina's met mogelijke reisstempels. Dit getuigt van een gebrek aan medewerking en sterkt het vermoeden dat u bepaalde zaken over uw eerdere reizen achterhoudt. Uw zelfverklaarde reisweg kan bijgevolg niet geverifieerd, noch kan worden uitgesloten of u sinds eind 2024 ooit bent teruggekeerd naar Afghanistan.

Gelet op alle voorgaande opmerkingen komt u niet in aanmerking voor de status van vluchteling.

De door u ingediende documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De kopieën van uw taskara, geboorteakte en titelpagina van uw paspoort bieden enkel een indicatie van uw nationaliteit en identiteit, elementen die op zich niet worden betwist.

Zoals eerder aangestipt, legt u de ontbrekende pagina's van het paspoort niet voor waardoor u in wezen geen zicht biedt op uw reisweg, landen van eerder verblijf en de motieven daarachter. Het loutere gegeven dat u in Afghanistan de middelbare school heeft afgewerkt en enkele semesters geneeskunde studeerde aan de universiteit, hetgeen blijkt uit uw overige documenten hieromtrent, doet verder niet ter zake in deze beslissing. Louter aanvullend stelt het CGVS wel vast dat deze stukken vermelden dat u in 2020 afstudeerde van de 12de graad middelbaar en u in 2021 werd toegelaten aan de universiteit; terwijl u volgens al uw burgerlijke documenten geboren bent op 23 februari 2006. Dit zou betekenen dat u 14 à 15 jaar oud was toen u uw middelbaar afrondde en 15 à 16 jaar bij aanvang van uw universitaire studies, hetgeen beiden weinig aannemelijk is en opnieuw kanttekeningen plaatst bij de echtheid van uw schooldocumenten en, wederom, uw algehele geloofwaardigheid. Hierbij kan worden gewezen op objectieve informatie (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via

corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query **Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian**

developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf , de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query **Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie.

Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA** **Key**

socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](#),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf,

de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de **SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad** van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder **niet** worden afgeleid dat **het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen.

Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een ‘reception desk’ voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van ‘Refugees and Repatriation’.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel.

Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk*

zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’) in samenhang gelezen met de artikelen 1, A, § 2 en 33 van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen *iuncto* het verbod op refoulement zoals het haar bijzondere uitdrukking vindt in onder meer artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet; van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 48/6, § 1, lid 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert de geschonden geachte bepalingen en houdt vervolgens een theoretisch betoog over de primautiteit van het EVRM op de Grondwet, het absoluut karakter van de artikelen 2, 3, 4, § 1 en 7 van het EVRM en over de motiveringsplicht.

Hij zet vervolgens uiteen dat hij zich niet beroept op willekeurig geweld, op de algemeen precare socio-economische en humanitaire situatie of verwestering als reden voor zijn asielaanvraag maar op vervolging en onmenselijke represailles door de taliban. Hij betoogt dat de ingeroepen motieven van de bestreden beslissing omtrent willekeurig geweld, de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie of verwestering hiermee niet pertinent zijn en niet kunnen dienen om de bestreden beslissing te

schragen. Hij wijst erop dat de taliban controle hebben over het hele grondgebied en een intern vluchtalternatief niet mogelijk is bij verplichte terugkeer en dat de commissaris-generaal toe dat de taliban in de praktijk uiteindelijk toch door de plaatselijke leiders op dorpsniveau op de hoogte zullen worden gesteld van wie is teruggekeerd. Verzoeker stelt dat dit in overeenstemming is met de bottom-up organisatie van de Afghaanse maatschappij zoals het rapport Pashtun Social Structure beschrijft (stuk 3, p. 2) en dat hij dus bij verplichte terugkeer niet aan de aandacht en de reactie van de taliban kan ontsnappen. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen marge voor fouten of appreciatie en zij dient zorgvuldig te werk te gaan en bij twijfel het voordeel van de twijfel toekennen, wat zij verkeerdelijk niet deed. Verzoeker stelt vervolgens dat het ingeroepen motief op basis van de vaststelling dat de vader van verzoeker onder het democratische regime als anesthesist en pediater vermogend werd absurd is en dat hieruit daarentegen wel kan worden afgeleid dat verzoeker die in 2006 werd geboren, in die geest is opgegroeid, wat juist aannemelijk maakt dat hij zijn haarsnit en kledij naar westerse normen droeg en vanuit een establishment gevoel of overtuiging waarmee hij opgroeide en die maatschappelijk tot de machtsgreep van de taliban reëel gold en bleef dragen wat tot herhaalde en steeds ergere conflicten met de taliban en taliban gezinde gezagsdragers leidde. Verzoeker wijst erop dat hetzelfde kan gezegd worden van zijn gebruik van sociale media en gelijke omgang met vrouwen (tantes) omdat dit gedrag en omgangwaarden zijn die hem vormden in zijn taliban-vrije jeugd en deel van zijn persoonlijkheid werden.

Verzoeker betoogt verder dat hij niet vaag is met betrekking tot zijn reisweg en dat uit zijn verklaringen voor de DVZ blijkt dat hij dit volledig heeft toegelicht en dit is bovendien gedocumenteerd (stuk 6). Hij zet verder uiteen dat als een klant in de apotheek om een “*rubbertje*” of condoom vraagt, die klant niet geïnteresseerd is in de juiste wetenschappelijke naam van de stof waaruit dit is gemaakt maar wel over wat het doet en hoe het wordt gebruikt. De testvraag is volgens verzoeker vreemd aan elke realiteit en bijgevolg niet dienstig om te besluiten of verzoeker in de familieapotheek werkte nadat hij aan de universiteit stopte. De commissaris-generaal gaat uit van papieren kennis en niet van de werkelijkheid, met name de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is zoals vereist door artikel 48/6 § 4, c) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de ingeroepen motieven over geloofwaardigheid niet ernstig zijn of niet kunnen overtuigen.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij verklaarde onder een andere naam (stuk 6) en onder voorwendsel van nood aan medische zorg legaal te zijn vertrokken. De commissaris-generaal betwist niet dat hij met een medisch visum is vertrokken en gebruikt dit vaststaand feit als uitgangspunt voor haar motief dat verzoeker contradictoir zou zijn. Hij stelt dat de analyse van de commissaris-generaal over het bestaan van corruptie en de aanmaak van valse documenten irrelevant wordt omdat verzoeker dit zelf aangaf. Verzoeker betoogt verder dat niet valt in te zien hoe het traditioneel proces waarbij de vader met bijstand bij gezagsdragers tussenkomt waarbij verzoeker op borg wordt vrijgelaten, plots op basis van een niet gefundeerde kwalificatie niet meer voor verzoeker aannemelijk of geloofwaardig zou zijn. Hij stelt dat zijn verklaringen gedocumenteerd en bewezen zijn en daarmee aannemelijk en geloofwaardig en dat mocht er nog twijfel bestaan over zijn ongedocumenteerde verklaringen hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Daarmee is ook aan de bewijsplicht voldaan volgens verzoeker die daarna nog paragrafen 196 en 199 van het UNHCR Handbook citeert en besluit tot een schending van de motiveringsplicht.

Onder verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zijn verklaringen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag diende te koppelen om een tot een correct oordeel te komen over de nood aan de vluchtelingenstatus zoals vereist door het UNHCR Handbook in paragraaf 205 dat hij citeert en wat de commissaris-generaal kennelijk niet deed en waardoor zij onzorgvuldig handelde. Hij meent dat uit het voorgaande volgt dat de neergelegde documenten zoals werd aangetoond wel de appreciatie die de commissaris-generaal maakte kunnen ombuigen en dat zijn vrees voor vervolging of hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen gegrond is. In voorkomend geval moet het voordeel van de twijfel gegund worden zoals paragrafen 203 en 204 van het UNHCR Handbook aangeven, meent verzoeker.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen.

3.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Pro deo stuk;
2. Bestreden beslissing;
3. Tainter, J.A. & MacGregor, D.G. – Office of Naval Research (O.N.R.), U.S.A. (30 November 2011). Pashtun Social Structure : Cultural Perceptions and Segmentary Lineage, uittreksel);
4. Beslissing tot vasthouding van 31.10.2025;
5. Bijlage 26;
6. Verklaring DVZ van 15.10.2025;
7. Vragenlijst DVZ van 15.10.2025;
8. Gehoorverslag CGVS van 28.10.2025.

4. Nieuwe elementen

De Raad ontvangt op 28 november 2025 via J-Box een brief van de advocaat van verzoeker waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een medisch rapport van Artsen Zonder Grenzen van

27 november 2055 als nieuw element ter kennis wordt gebracht “*tot verder bewijs van de verklaringen van verzoekende partij over de fysieke letsels ten gevolge van de mishandelingen van de taliban*”. Gelet op de verwijzing naar artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet dient de brief te worden beschouwd als een aanvullende nota in de zin van deze bepaling. Verzoek legt dit schrijven en het medisch rapport ook ter terechtzitting neer.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging

behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

6.2. Verzoeker verklaarde bij aankomst in de luchthaven de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legde bij het CGVS een kopie van de eerste pagina van zijn Afghaanse paspoort en een kopie van zijn e-taskara neer (AD, documenten, stukken 1 en 2). In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd dat deze documenten enkel een indicatie vormen van zijn nationaliteit en identiteit en dat dit elementen zijn die op zich niet worden betwist. Verzoeker kwam in Brussel nationale luchthaven aan met een vlucht vanuit Liberia en er werd bij aankomst een beslissing tot terughrijving naar Monrovia genomen, zoals blijkt uit het administratief dossier. De nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit, met name Afghanistan.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan dezelfde problemen te zullen hebben als diegene die hij er kende voor zijn vertrek uit dit land. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker vaak tegengehouden door de taliban zowel op straat als op de universiteit waar hij studeerde omwille van het feit dat hij de kledingvoorschriften voor mannen niet volgde en omwille van de inhoud van whatsappberichten op zijn GSM. Hij werd daarbij zwaargewond en belandde twee weken in een coma. Ook in de worstelclub waar verzoeker volgens zijn verklaringen trainer was werd hij lastiggevalen door de taliban omwille van de kledij die er werd gedragen waarbij de benen ontbloot werden. Daarnaast kreeg verzoeker volgens zijn verklaringen ook naar aanleiding van zijn werkzaamheden in zijn apotheek problemen met de taliban, die hem verbod oplegden bepaalde producten zoals anticonceptiepillen, condooms of medische alcohol te verkopen. Naar aanleiding van hun laatste bezoek werd verzoeker volgens zijn verklaringen geslagen omdat hij geen baard droeg en werd hij gedurende twee nachten opgesloten in het Ministerie van landbouw. Volgens zijn verklaringen kon hij via een medewerker van de gevangenis zijn vader bellen die er vervolgens samen met de mawlawi en enkele moskeegangers in slaagden hem vrij te krijgen. Twee weken later verliet verzoeker Afghanistan en vertrok hij naar Iran voor medische verzorging en bleef er drie tot vier maanden. Vervolgens reisde verzoeker via Guinee, Gambia en Liberia naar België.

6.4. Met betrekking tot verzoekers bijzondere procedurele noden wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaart dat u in het verleden psychologische problemen had, met name een depressie waarvoor u in behandeling was in Afghanistan en de landen waar u doorreisde. In het gesloten centrum had u ook een doktersconsult waarbij u medicatie kreeg voor uw maag, om te kalmeren en om te kunnen slapen. U beaamt dat het op dit moment beter gesteld is met uw toestand. U voelt u zich goed en heeft geen klachten meer die een invloed zouden hebben op uw persoonlijk onderhoud. Wel zouden er dingen ‘weggevallen’ zijn uit uw hoofd waardoor u zich bepaalde zaken niet meer kan herinneren (CGVS p.3-4). Het Commissariaat-generaal (CGVS) merkt in dit verband op dat deze psychologische problemen louter gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen. U heeft geen enkel medisch document of attest ingediend hoewel u hiernaar gevraagd werd en er u voldoende tijd werd geboden om deze over te maken (CGVS p.23). Er kan dan ook niet op objectieve wijze worden vastgesteld dat u werkelijk aan een depressie hebt geleden, laat staan dat u tot op heden last zou hebben van ernstige geheugenproblemen. U toont niet aan dat er bij u*

een diepgaand psychologisch en/ of cognitief onderzoek heeft plaatsgevonden dat tot deze conclusie heeft geleid. Verder blijkt uit uw notities dat u goed bij machte was om vragen te beantwoorden over uw achtergrond in Afghanistan en om op een functionele en accurate manier uw voorgehouden problemen en vrees in uit de doeken te doen. Uw onderhoud verliep in normale en rustige omstandigheden. Naast de gebruikelijke pauze in het midden van het gesprek, bleek u geen nood te hebben aan bijkomende pauzes hoewel deze werden aangeboden (CGVS p.4, p.14). Op geen enkel ogenblik stokte u, noch diende u aan te geven dat het voor u niet meer ging. Het Commissariaat-generaal (CGVS) voegt hieraan toe dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen elementen of omstandigheden kenbaar maakte die uw procedure zouden belemmeren of specifieke procedurele noden zouden rechtvaardigen (zie vragenlijst en beoordeling 'BPN' DVZ). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat hij psychologische problemen heeft, maar dat dit nu verbeterd zijn en dat hij kan doorgaan met het interview. Verder gevraagd zijn psychologische problemen toe te lichten, verklaarde verzoeker onder meer: *"De problemen komen door de incidenten die met mij gebeurd zijn, ik werd bijvoorbeeld geslagen, ze hebben tegen mijn hoofd geslagen (...) Ik voel mij nu niet meer in een depressie. Maar soms vergeet ik dingen wel", "ik ben wel onder behandeling geweest en ik heb wel medicatie genomen. Sommige medicatie heeft mij abnormaal gemaakt en andere medicatie heeft mij wel geholpen"* (NPO, p. 3-4). Op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud, het nemen van de beslissing en het indienen van het beroep lagen geen stukken voor met betrekking tot verzoekers psychologische problematiek.

Verzoeker legt evenwel kort voor de terechtzitting via J-Box een *"Rapport circonstancié de visite médicale"* over verzoeker neer, opgesteld door dokter E.V. van de a.s.b.l. Cliniques de l'Europe en doorgestuurd aan verzoekers advocaat door een dokter van Artsen Zonder Grenzen op 27 november 2025. Het verslag is opgesteld op basis van een consultatie van een uur op 19 november 2025. Het verslag bevat een gedetailleerde beschrijving van de klachten van verzoeker op fysiek en psychologisch vlak en het resultaat van een klinisch onderzoek waarbij op de huid veelvuldige littekens worden vastgesteld die telkens compatibel zijn met de door verzoeker aangegeven oorzaak. Wat zijn non verbale attitude tijdens het onderhoud met de arts betreft, wordt gesteld *"Initialement le patient est ouvert et souriant, lorsqu'il évoque les violences subies il montre des signes d'agitation, parle vite, fronce les sourcils, contracte la mâchoire"*. Met betrekking tot zijn psychologische klachten wordt onder meer gesteld dat verzoeker symptomen heeft van herbeleving van het in Afghanistan ondergaan geweld, slaap en concentratieproblemen en suïcidaire ideaties, hyperventilatie tijdens de herbeleving en dissociatieve traumatische amnesie. Aan het medisch rapport is een PCL-5 lijst toegevoegd met vragen waarbij dient aangegeven te worden hoe intensief de voorbije week de verzoeker verontrust werd door 20 omschreven gevoelens en vier foto's van littekens. Voor zeventien van de 20 gevoelens of ervaringen wordt *"beaucoup"* omcirkeld, voor twee *"pas du tout"* en voor één *"modérément"*.

Als conclusie vermeldt het verslag *"Selon le DMS-V et la grille d'évaluation PCL-5 (voir annexe 7), le patient présente les critères de diagnostic d'un état de choc post traumatique (PTSD) provoqué par les actes de torture psychologique et physique subis de la part des Talibans dans son pays d'origine L'Afghanistan. Il est impératif que le patient bénéficie d'un diagnostic formel et d'un suivi auprès d'une équipe psychiatrique spécialisée dans la gestion du PTSD"* en *"Le patient présente des lésions compatibles avec les violences physiques qu'il déclare avoir subi"*.

De Raad stelt vast dat ernstige aanwijzingen voorliggen dat bij verzoeker sprake is van psychologische problemen als gevolg van posttraumatische shock die mogelijk een impact kunnen gehad hebben op verzoekers mogelijkheid om volwaardige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen in Afghanistan voor zijn vertrek uit dit land. Voor de beoordeling van de vraag of verzoeker in staat is geweest om aanspraak te kunnen maken op zijn rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het vereist om een volledig, en bovenal medisch onderbouwd, beeld te kunnen krijgen van deze psychologische toestand. Het komt hierbij noch aan de commissaris-generaal noch aan de Raad – die allen niet medisch geschoold zijn – toe om te speculeren over de precieze aard van de mentale problematiek van verzoeker. Het medisch verslag stelt dat het noodzakelijk is dat een formele diagnose wordt gesteld en dat opvolging door een psychiatrisch team gespecialiseerd in PTSD noodzakelijk is en dat hij letsels vertoont die stroken met het fysisch geweld waaraan hij volgens zijn verklaringen werd blootgesteld.

Artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet houdt in dat verzoekers die als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

Verzoekers die bijzondere procedurele noden hebben, worden dus best als dusdanig herkend voordat een beslissing door het CGVS wordt genomen. Het betreft hier een inspanningsverbintenis in hoofde van het CGVS (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 55). Daarom wordt een verzoeker om internationale bescherming verzocht een vragenlijst in te vullen bij het begin van de procedure om zijn eventuele bijzondere procedurele noden te bepalen, en dit in toepassing van artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg gebeurt “een (eerste) identificatie (...) op basis van een vragenlijst” waarin de verzoeker op omstandige en precieze wijze zowel medische als niet-medische elementen moet aanbrengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken. Hierbij wordt de medewerkingsplicht van een verzoeker benadrukt, van wie verantwoordelijkheid wordt verwacht in het aanbrengen van dergelijke elementen (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 55).

Evenwel dient de graad van medewerking en verantwoordelijkheid in hoofde van een verzoeker beoordeeld te worden in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een verzoeker met zware mentale problemen kan immers niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht om elementen aan te reiken die blijken geven van bijzondere procedurele noden.

Daarnaast wijst de Raad erop dat waar er sprake is van een inspanningsverbintenis om bijzondere procedurele noden te herkennen, er logischerwijze ook in hoofde van de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht rust.

Daar waar tijdens het persoonlijk onderhoud geen medisch of psychologisch attest voorlag, kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat thans wel een medisch verslag voorligt waaruit blijkt dat volgens DMS-V en het evaluatierooster PCL-5 verzoeker beantwoordt aan de diagnostische criteria van een staat van post traumatische shock (PTSD) maar dat een formele diagnose en verdere opvolging door een psychiatrisch team gespecialiseerd in PTSD noodzakelijk zijn en dat bij verzoeker letsels zijn vastgesteld die stroken met het fysisch geweld waaraan hij volgens zijn verklaringen werd blootgesteld.

Gelet op hetgeen wordt vermeld in het neergelegde medisch verslag, dient de gezondheidssituatie van de verzoeker nader onderzocht te worden en nagegaan te worden of er geen bijkomende steunmaatregelen aan de verzoeker dienen toegekend te worden.

Er kan evenmin voorbij worden gegaan aan de procedurele eigenheden van huidige zaak, met name de omstandigheid dat verzoeker wordt vastgehouden in een gesloten centrum, dat het persoonlijk onderhoud via videoconferentie werd gehouden, dat de beslissing bij voorrang werd getroffen en dat huidig beroep wordt behandeld via de versnelde procedure van artikel 39/77 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat de commissaris-generaal, die niet verschijnt, noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting, zelf ook over de mogelijkheid beschikt om op basis van artikel 48/9, § 2 van de Vreemdelingenwet, om een medisch onderzoek te gelasten door een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, die vervolgens aanbevelingen verstrekt over het verloop van de procedure en de bijzondere procedurele noden die desgevallend in acht moeten worden genomen (*Parl.St.* Kamer, doc. nr. 54-2548/001, p. 56).

In acht genomen wat voorafgaat dringt *in casu* een verder onderzoek naar bijkomende procedurele noden in het licht van de mentale problemen van de verzoekende partij zich op. Zulk onderzoek moet tevens toelaten na te gaan of in het kader van de geloofwaardigheidsbeoordeling nood is aan een verdere verschuiving van de bewijslast naar de commissaris-generaal omwille van de mentale problemen, evenals of bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, de mentale problemen in rekening moeten worden genomen. Het komt aan beide partijen toe om in deze samen te werken zodat hierop een duidelijk zicht kan worden geboden.

6.5. In de bestreden beslissing worden verzoekers verklaringen over de controles en mishandelingen door de taliban op straat en het incident waarbij hij in elk werd geslagen en in een ziekenhuis belandde niet geloofwaardig geacht op grond van de vaststelling dat hij nog anderhalf jaar na het incident en drie jaar de machtsovername in Afghanistan woonde, terwijl hij financiële middelen moet hebben gehad om al vroeger te vertrekken en een taskara en paspoort kon aanvragen en via een legale grenspost het land uit te reizen, dat hij geen documenten neerlegt met betrekking tot zijn ziekenhuisopname en dat zijn verklaringen bij de DVZ over het incident na het dispuut met de docent op de universiteit niet overeenstemmen met zijn verklaringen bij het CGVS met betrekking tot de concrete aanleiding voor discussie en het aantal personen dat betrokken was bij de aanval op verzoeker op weg naar huis.

Er dient gewezen dat uit de landeninformatie blijkt dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan na de machtsovername gradueel verslechterd is. Verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de

facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

Verzoeker verklaarde na de machtsovername regelmatig te zijn tegengehouden door de taliban en aangesproken te zijn geweest op zijn kledij, haardracht, de inhoud van zijn sociale media en daarbij ook geslagen werd. Hij verklaarde ook dat een docent op de universiteit hem losbandig gedrag met vrouwen verweet en dat hij na de discussie met zijn docent op weg naar huis zodanig in elkaar werd geslagen dat hij in een ziekenhuis werd opgenomen waar hij twee weken in een coma lag. Zoals hierboven besproken blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het niet naleven van kledijvoorschriften en het over en religieuze en morele normen tot zware sancties kan leiden onder het huidige talibanregime. Ook blijkt uit de

landeninformatie dat de bestraffing van de niet-naleving van de voorgeschreven regels wisselend is en in hoge mate onvoorspelbaar. Verzoekers verklaringen over de controles en het fysieke geweld dat hij daarbij zou hebben ondergaan stemmen dus in zekere mate overeen met wat in de landeninformatie wordt beschreven over het dagelijkse leven onder het talibanregime.

Verder verklaarde verzoeker dat hij in elkaar geslagen werd tijdens het incident op weg naar huis waarbij hij in het ziekenhuis belandde en twee weken in coma lag (NPO, p. 13) en dat hij toen hij in het Ministerie van Landbouw werd opgesloten kort voor zijn vertrek uit Afghanistan werd ondervraagd over *“religieuze informatie”* ook werd geslagen (NPO, p. 20). Verzoeker verklaarde verder dat hij nadat hij werd vrijgelaten uit het Ministerie van Landbouw niet zolang gebleven is *“want ik had veel wonden op mijn lichaam, want zij hadden met een kabel tegen mijn voet geslagen”* (NPO, p. 14).

Artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet voorziet naast de mogelijkheid voor de commissaris-generaal om indien zij het nodig acht de verzoeker te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade ook in de mogelijkheid voor de verzoeker om internationale bescherming om zich op eigen initiatief en kosten aan dergelijk onderzoek te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, waarna de commissaris-generaal in voorkomend geval een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg kan raadplegen om een advies omtrent het voormelde getuigschrift te vragen. Krachtens artikel 48/8 § 4 wordt het *“in het paragraaf 1, derde lid, bedoelde rapport of het in paragraaf 2, tweede lid, bedoelde medisch getuigschrift door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming”*.

Het hierboven besproken medisch verslag vermeldt dat verzoeker vertelt over twee incidenten van geweldpleging door de taliban, met name een agressie op de weg van de universiteit naar huis en arbitraire detentie gedurende 48 uur in het ministerie van landbouw waar hij fysieke en psychologische geweldpleging zou ondergaan hebben.

Zoals reeds aangehaald wordt in het medisch verslag melding gemaakt van veelvuldige littekens, het feit dat verzoeker de diagnostische criteria vertoont van een staat van posttraumatische shock veroorzaakt door psychologische en fysieke foltering en dat hij letsels vertoont die overeenkomen met het fysieke geweld dat hij verklaart te hebben ondergaan.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde geslagen te zijn zowel bij controles op straat, als bij het incident op weg naar huis van de universiteit en toen hij in het Ministerie van Landbouw werd vastgehouden, dat hij veel wonden op zijn lichaam had en dat met een kabel op zijn voet werd geslagen (NPO, p.12-14). Verzoeker werden geen verdere vragen gesteld over de specifieke mishandelingen die hij verklaart te hebben ondergaan door de taliban.

Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens en kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de door verzoeker aangehaalde fysieke mishandeling door de taliban aannemelijk te maken.

Een dergelijk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de beschikbare landeninformatie en de verklaringen van de verzoeker. Overeenkomstig artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet vereist een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling immers dat de voorgelegde documenten samen met de verklaringen en de relevante landeninformatie worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld.

De Raad merkt op dat waar in de bestreden beslissing bij de geloofwaardigheidsbeoordeling wordt verwezen naar het gebrek aan documenten inzake de ziekenhuisopname en registratiedocumenten van zijn apotheek of aankoopbewijzen van de anticonceptiepillen die hij aankocht en dat verzoeker aangaf aan dergelijke stukken te kunnen geraken, rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheid dat verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt en zijn verzoek wordt behandeld in een versnelde procedure, wat per definitie de mogelijkheden voor verzoeker om documentair bewijs te verzamelen reeds inperkt, zodat het ontbreken van documentair bewijs in de huidige stand van zaken met betrekking tot deze aspecten van zijn vluchtrelaas niet doorslaggevend kan zijn in de geloofwaardigheidsbeoordeling.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel een aantal documenten neerlegde met betrekking tot zijn studies geneeskunde. Waar in de bestreden beslissing wordt getwijfeld aan zijn verklaring dat hij geneeskunde aan de universiteit studeerde op grond van zijn jonge leeftijd, en ‘kanttekeningen’ worden geplaatst bij de echtheid van zijn schooldocumenten, wordt evenwel tegelijk gemotiveerd dat *“Het loutere gegeven dat u in Afghanistan de middelbare school heeft afgewerkt en enkele semesters geneeskunde studeerde aan de universiteit, hetgeen blijkt uit uw overige documenten hieromtrent, doet verder niet ter zake*

in deze beslissing". De beslissing is op dit punt intern tegenstrijdig. De commissaris-generaal kan niet enerzijds stellen dat verzoekers studies aan de universiteit blijken uit zijn overige documenten hieromtrent en dat deze niet terzake doen in de beslissing en anderzijds op basis van de leeftijd op zijn burgerlijke documenten de echtheid van dezelfde documenten, en dus zijn universitaire studies, in twijfel trekken. Bovendien valt de stelling dat het gegeven dat verzoeker enkele semesters geneeskunde studeerde verder niet ter zake doet in de bestreden beslissing niet te rijmen met de motieven die worden uiteengezet met betrekking tot verzoekers dispuut met een docent aan de universiteit nu de vraag of verzoeker al dan niet universitaire studies deed wel degelijk ter zake doen bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van één van de incidenten die tot de kern van zijn asielrelaas behoort. Overigens kan de Raad in de beschikbare landeninformatie geen relevante landeninformatie ontwaren met betrekking tot de leeftijd waarop in Afghanistan de secundaire studies worden afgerond en hogere opleidingen worden aangevat, en verwijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing evenmin naar specifieke objectieve informatie hierover, zodat de stelling dat de leeftijd waarop verzoeker deze studies zou hebben aangevat niet aannemelijk is, in de huidige stand van zaken niet kan worden geverifieerd.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie reeds heeft benadrukt dat artikel 4, lid 3, onder b) van de Richtlijn 2011/95/EU de verplichting oplegt om het beschermingsverzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten (HvJ 10 juni 2021, C-921/19). Bijgevolg moeten alle bewijselementen in hun geheel worden bekeken en geen enkel aspect van deze bewijselementen mag buiten beschouwing worden gelaten (EUAA *"Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System Judicial analysis Second edition"*, februari 2023, p. 101-103).

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft zich al een aantal keer uitgesproken over het belang van medische attesten in asielzaken. Uit de arresten I. tegen Zweden van 5 september 2013, nr. 61204/09, en R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013, nr. 10466/11, volgt dat indien een medisch attest een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf het letsel van de verzoeker heeft veroorzaakt, het de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek te verrichten naar dat bewijsmiddel om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Ook het Hof van Justitie heeft erop gewezen dat aan de hand van het medisch onderzoek van de verzoeker kan worden nagegaan *"of eventuele ziektesymptomen van deze verzoeker kunnen worden verklaard door vroegere vervolging of ernstige schade, met name in zijn land van herkomst, en waarmee om die reden rekening moet worden genomen bij de beoordeling welke internationale bescherming de verzoeker werkelijk nodig heeft [zie in die zin arrest van 29 juni 2023, International Protection Appeals Tribunal e.a. (Bomaanslag in Pakistan), C-756/21, EU:C:2023:523, punt 61] (HvJ, C-283/24 [Barouk], arrest van 3 april 2025, punt 33).*

Gelet op de inhoud van het medisch attest verslag dat door verzoeker werd neergelegd en waarin wordt vastgesteld dat de vastgestelde letsels overeenkomen met zijn verklaringen over het fysieke geweld dat hij onderging, dient deze nieuwe informatie mee in overweging te worden genomen teneinde de situatie van de verzoeker naar behoren te kunnen inschatten, en het noopt bijgevolg tot een nader en gedegen onderzoek, mede gelet op de vaststelling dat verzoeker geen verdere vragen werden gesteld over de specifieke mishandelingen die hij beweert te hebben ondergaan tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker roept terecht de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht in.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 november 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET